

barlangi vízesés, mert
pillanat csak a jelenben van,
a múlt és a jövő pillanatai
elvesznek, összemosódnak,
egymásba csúsznak az órával,
a nappal, sőt a héttel is akár.
A pillanat maga a jelen.
De senki sincs jelen minden
pillanatában. Az üres pillanat
úgy forog körülöttem,
mint napraforgó, aki utána
fordul a felgyulladt madárijesztőnek,
amikor futni kezd a tó felé.

Tózsér Árpád

Korunk (turista)hőse találkozik a Higgs-bozonnal

Ez itt a CERN, tudós tudós hátán,
*„Itt végső lehet minden hiba.
A kapunál, örök táncát járván,
a pusztulás istene: Siva.”*

„Tán Grimm tudós ördöge időz itt? –
Három arany hajsza? Vagy bozont?”
*„Hétezer fizikus kergetőzik:
kergetik az „»isteni bozon«-t.”*

„S ha beérik, mi történik vajon?
Mister Higgs s az Úr helyet cserél?
Vagy átgázolunk száz csillagrajon,
s összeomlik az idő s a tér?”

*„A képzelt tallér s a képzelt Isten
hatékonysága egy”, vélte Kant.
A kísérő cseh, és rá se fittyent
a kérdésre: ő csak „muzikant”!*

¹ A cseh nyelvben gyakran használják a „*Ja nic, ja muzikant*” szólást.
Jelentése kb.: „Én semmit sem tehetek, én itt csak zenész vagyok.”

Távol olajmezők váltanak gazdát,
 itt agyutak égnek, pakura
 nincs. Viiog kerub s dzsin – bógnek a Mazdák:
 „Siva végnek s kezdetnek ura”.

S a Turistának, ki nem hagy hátra
 mást, csak kérdést s szettere nyomát,
 programpont a CERN, hát kipipálja
 – még egy szelfi! –, s lohol is tovább.

A vénség lírája

A vénségnek nincsen hű lírája,
 aki vegetál, az dalt nem ír.
 Aki viszont a tengést csak látja,
 nos, annak mit sem jelent e hír.

Csak így kérdem hát, civil módra:
 s ha tengés sem lesz, mi lesz? Semmi?
 Eljön a végső, a legvégső óra,
 felkötik állad – és ennyi?

Zörög a szélben a fák csontváza,
 csont kéz tapint egy más világot.
 A lét, léted már üres váza –
 ki tesz bele vajh más virágot?

Gonoszok

Hersege gyepesedik az emlék a fejben.
 A feledett arc – „elfogyott” hold, sem ál-
 litmány, sem rag/képző nem tehető hoz-
 zá. Csak tér- és időkoordinátái bizonyo-
 sak, úgymint az *x*-tengely: a Rima-folyó
 egyenese, és a rá merőleges *y*: az éppen
 visszaállított Tompa Mihály-szobor, s a
t-idősík: az 1950-es évek ún. csasztuská-
 kái. Tanárnőnk, aki a csasztuskákra tanít
 bennünket ifjabb korában „gyöker” pol-
 gárlány [a felföldi Rimaszombatban va-
 gyunk], de ez egyáltalán nem akadályoz-

za abban, hogy a jelzett időben a szocialista „polgári nevelés” abszurdumára oktasson bennünket, tizenhárom lázadó kamaszt. [Lázadásunk egyelőre vakírás, melyet a jövő korok betűznek majd ki.] Sem a szocialista, sem a polgári lét iránt nem mutatunk fogékonyságot, következésképp nevünk csak *per*tizenhárom gonosz, s mikor bátorkodom megjegyezni, hogy az apostolok közül csak Júdás, a tizenharmadik volt gonosz, a válasz egy eretnekgyanús szofizma: Tamás sem volt egészen ártatlan, hiszen kételkedett, pedig például a tőkefelhalmozás- s az érték-többlet-elmélet is hitkérdés: a proletár hiszi a maga igazát, de a tőkés is igazságosnak hiszi magát. Mit tehettem? Én is tovább hittem a magamét, s még most, hetven évvel később is hiszem, mikor a tizenhárom gonoszból csak heten élünk, s azon töprengek – s itt meg kell állnom az emlékezésben, mert néven akarom nevezni egykori tanárnőnket, s rá kell jönnöm, hogy sem a nevére, sem az arcára nem emlékszem, csak furcsa torokhangja gurguláz föl az idők mélységes mélyéből, tán az alvilági Léthé vizéből, amelynek mi immár csaknem a túlpartján, elfeledtük egykori bűneinket, arcunkat s nevünket is –, szóval hetven év után azon töprengek, hogy egykori tanárnőnk vajon milyen szentenciát találna mostani [hetes] létszámunkhoz: a körbetelefonált hét, pardon: hat [ott még nem tartok, hogy magamnak is telefonálgassak], a hat még élő megkérdezett gonosz közül egy se emlékezik egykori látnokunknak sem nevére, sem ő magára. A polgári-szocialista próféta most talán azt vijjogná fülünkbe: a hetedik pecsét hét gonosz anygala vagytok! S hogy utánunk már csak a *Jelenések könyvének* szörnyei, nem idő- s nem térszerű káosza következhet. 2020-at írunk. – Oh her prophetic soul!